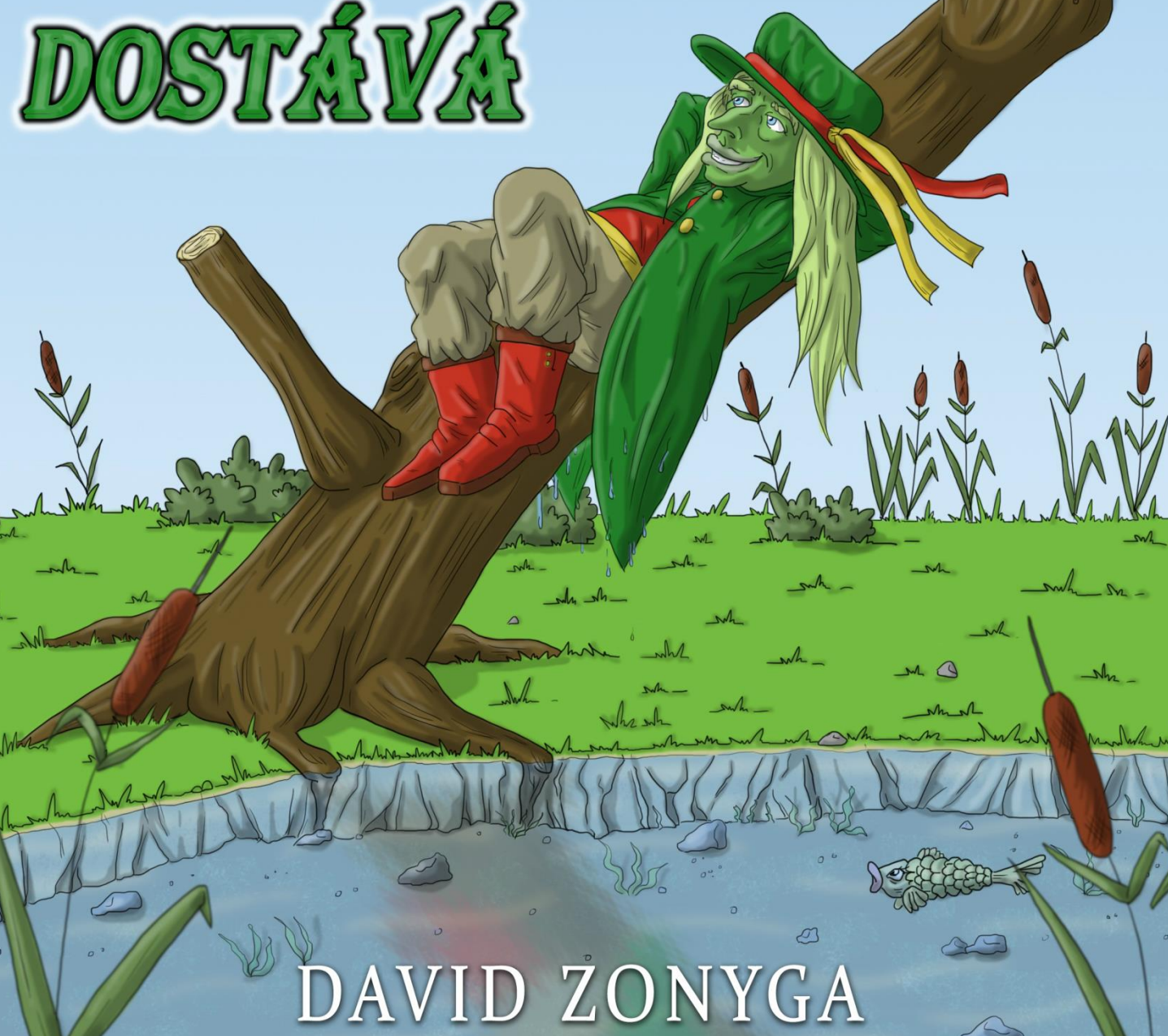

POHÁDKY NOVÝ VĚK

JAK TEN ŽIVOT
DÁVÁ, ČEHO
SE MU
DOSTÁVÁ

Pro
všechny
věkové
kategorie

DAVID ZONYGA

Pohádky Nový Věk

JAK TEN ŽIVOT DÁVÁ, ČEHO SE MU DOSTÁVÁ

napsal:

DAVID ZONYGA

obálka: **Sandra Hrachová**

poděkování: **Tomáš Andrlík, David Pokorník**

Pro čtenáře všech věků a velikostí.

© David Zonyga, 2014 | www.pohadkynovyvek.cz

„Věnováno všem lidem, kteří pochopili, že žádný princ na bílém koni nás osvobodit nepřijede. On totiž ve skutečnosti uvnitř každého nás pokojně vyčkává, až ho konečně probudíme k životu.“

*„Já vím, že všechno, co zažívám, jsem si přál,
že jsem to chtěl... A že proto to žiju.
Dokonce si ani nemyslím, že osud vám může
nepřát, že je nepříznivej...
Osud vás vždycky postaví do těch situací,
které vy si vlastně přejete.“*

Jaroslav Dušek

OBSAH

<i>Jak měl smolař pořád smůlu</i>	strana 6
<i>O princi Justýnovi a princezně Justýnce</i>	strana 20
<i>Přítel stromů</i>	strana 41
<i>Král lenochů</i>	strana 56
<i>O hodném vodníku Eduardovi</i>	strana 69
<i>Dva bratři a čertovo mámení</i>	strana 81
<i>Autorovo slovo závěrem</i>	strana 113

JAK MĚL SMOLAŘ POŘÁD SMŮLU

Žil byl jeden smolař a ten vám měl takovou smůlu, že to bylo až k nevíře. Kudy chodil, hlasitě vzdychal: „Ach, jakou to mám smůlu, jistě nikdo jiný takovou nemá!“

Tu jednou narazil na svého starého přítele a ten mu zvesela povídá: „Hle, tebe jsem neviděl celou věčnost! Co pořád děláš? Pojď se napít, zvu tě!“

Užuž ho chtěl táhnout do hostince, ale smolař pravil: „Starý brachu, se mnou se raději nezahlazuj. Mně ti už celá léta pronásleduje tahle šílená smůla, a ne a ne se jí zbavit.“

Starý přítel byl trochu zaskočen, ale snažil se smolaře uchlácholit: „Neplácej hlouposti, raději se půjdeme trochu pobavit, ať přijdeš na jiné myšlenky!“

Avšak smolař pověděl: „Kdepak jiné myšlenky. S tou mou smůlou nedovedu myslet na nic jiného, než na to, jakou to

zrovna já mám smůlu. Tak jak bych se mohl dobře bavit? Raději běž sám, já bych ti přinesl mnoho smůly, starý brachu.“

Inu, ten starý přítel jej ještě chvíli zkoušel přemlouvát, ale smolař si pořád mlel tu svou, a tak usoudil, že možná vlastně nechce s tímhle uvzdychaným člověkem trávit svůj čas. Nakonec se tedy rozloučil a šel si po svých

Když mizel z dohledu, smolař si hlasitě povzdechl: „Ach, škoda, že odchází. Býval bych s ním rád poseděl a trochu se pobavil. Ale co se dá dělat, když mám takovou smůlu. Jsem prostě smolař.“

A tak šel smolař dál, až potkal děvče. Tuze líbezná, zrovna jako obrázek! Jenže to děvče bylo celé vyplašené a hned na smolaře spustilo: „Prosím pěkně, musíš mi pomoci! Náš kocourek utekl támhle na ten dub a teď se bojí slézt dolů. Sama na stromy lézt neumím. Prosím, vyšplhej za ním a zachraň mi jej!“

Smolař se podíval na vysoký dub a povídá:

„Panenko, jak rád bych ti pomohl! Jenže já mám takovou smůlu, že bych jistě z toho velkého dubu spadl rovnou dolů. Popros o pomoc někoho, kdo má dobrý osud.“

„Ale kdeže, jakýpak osud,“ zasmálo se děvče, „Nic jako dobrý nebo zlý osud přeci není. Tak už se nevymlouvej a zachraň mého kocourka, vezmu tě za to k nám na čerstvou buchtu!“

Jenže kdepak smolař, ten jako by si snad seděl na uších: „Ty mi nerozumíš, ta má smůla je až k neuvěření! Bůhví, zda by nakonec neublížila tobě i tvému kocourkovi. Raději mne nadále nepobízej.“

Děvče se v tu ránu rozplakalo na celé kolo: „Béé, tak ty mi tedy nepomůžeš? Béé, chudák kocourek, je tak vyděšený a já ho nedovedu zachránit! Béé, já mám o něj takový strach, béé, béé, béé.“

Smolař se celý vyplašil, když uviděl děvče plakat: „Vidíš, to ta moje smůla - slzy do očí ti vehnala! Ale kdepak, tys neposlechla... No tak, neplač, trhá mi to srdce... Ách, tak dobrá, vylezu pro tvého kocoura!“

Děvče si utřelo slzy a smolař začal šplhat na vysoký dub. Každou chvíli mu ujela noha a on jen bystril, kdy si pro něj smůla zase přijde. Přec jen se však vyšplhal až k větvi, kde se vyděšeně krčil ten kocourek. Smolař ho chtěl vzít do náruče, ale kocourek měl strachem dráčky pevně zaryté do dřevěné kůry a ne a ne se pustit. Smolař ho tahal vši silou, až se kocourek konečně pustil, jenže smolař tím trhnutím ztratil rovnováhu a už se vzduchem řítily i s kocourkem dolů na zem.

Bác!

Naštěstí zahučeli do hustého křoví rostoucího pod dubem, které zpomalilo jejich pád. Kocourek jen hlasitě mňouknul – možná na poděkovanou, možná si chtěl postěžovat – a už si to spokojeně cupital pryč, jakoby se nic nestalo. Smolař se zatím horkotěžko sbíral ze země, když k němu doběhlo děvče: „Panenko skákavá, jsi celý? To byla ale výška!“

Pomohla mu na nohy a hnedle ho chtěla vzít jako svého hrdinu a kocourkova záchránce domů na slíbenou buchtu, jenže smolař spustil: „Tak to vidíš, já to říkal! Ta

moje smůla tě nejdřív rozplakala a teď málem zabila tím pádem z dubu mě i tvého kocourka! Je na čase, abychom si šli každý po svých, kdoví, kolik zlého by ti má smůla ještě přinesla.“

Děvče ještě zkoušelo smolaři domluvit - však mu byla vděčná a chtěla mu oplatit jeho dobrý skutek. Ale opět si nedal říct a pořád dokola mlel o tvé své smůle, až to s ním i to hodné děvče vzdalo. Smutně se s ním rozloučila a odešla domů sama.

Když smolaři mizela z dohledu, smutně si povzdychl: „Ach, tak krásné děvče. Toliko rád bych přijal její pozvání a kdoví, třebaš i lépe poznat jsme se mohli. Ale věčná škoda, ta moje smůla zase mi to zhatila. Jsem prostě smolař.“

Smolař šel a šel, až se začalo smrákat. Brzy měla přijít noc a on neměl, kde by hlavu složil. Tu míjel uhlířovu chalupu, kde uhlíř zrovna seděl na zápraží a bafal dýmku. „Hej ty,“ houknul na něj uhlíř, „Copak tu pohledáváš tak daleko od lidí? Bydlím tu na

samotě a živáčka málokdy zahlédnu.“

„Ále,“ opáčil smolař sklesle, „Já jen tak jdu a mám smůlu na každém kroku.“

„Tak to ti nezávidím,“ zasmál se uhlíř a hnedle dobrácky dodal, „Už se stmívá, máš kde přespat? Nějaké místo bych tu pro tebe snad našel.“

Smolař mávnul rukou: „Kdepak, pantáto, se mnou si raději nic nezačínejte. Já nosím příšernou smůlu, víte. Nechtěl bych, aby se vám kvůli mně něco zlého přihodilo.“

Na rozdíl od přítele a děvčete jej uhlíř příliš nepřemlouval. Změřil si smolaře pohledem a povídá: „Dobrá tedy. Možná prohloupils, ale za můj dlouhý život jsem si všiml, že lidem se většinou děje to, co si na sebe sami připraví. Svět venku jim jen vrací stejnou měrou, co si sami nosí v sobě.“

Smolař se podivil: „Ty si myslíš, že se mi líbí mít pořád smůlu? Kdepak, já bych ji býval nechtěl mít. Kéž bych se jí mohl zbavit, ale nejde to.“

„Jak myslíš,“ utrousil uhlíř a zmizel bez

dalších řečí uvnitř své chalupy.

Když smolaři uhlířova chalupa mizela z dohledu, povzdychl si: „Ach, má to ten uhlíř ale štěstí v té své vyhráté chaloupce. Kéž bych tam mohl být také, jenže kvůli té mojí smůle budu muset přespát někde v lese.“

A opravdu, smolař si tu noc ustlal na studeném mechu, a aby toho nebylo málo, ještě pořádně zmokl, protože se přihnala bouřka. Ráno z toho byl celý promočený, nachlazený, slabý, upšíkaný i usmrkaný.

„Jsem prostě smolař,“ usoudil smutně.

Další, koho smolař potkal, byl sám pan král. Ten jel kolem na koni a vesele zvolal: „A heleďme se – poddaný!“

Smolař se mu kostrbatě poklonil, celý zaskočený tím vzácným setkáním. „A jejda, samotný král!“ pomyslel si v duchu, „No nemám to ale smůlu? Co když mu omylem něco provedu – ne naschvál, ale že jsem prostě smolař smolařská?“

Král mezitím pravil: „Byl jsem se svou družinou na lovu, ale jsou to pomalí žabaři a já jim dočista ujel. Honil jsem jelena a zabloudil při tom tady v lesích. Teď nemám ani jelena, ani družinu a již dva dny nemohu najít cestu zpět na svůj hrad. Pokud mě tam zavedeš, odměním tě takovou spoustou zlata, kolik jen uneseš. Pomoz mi a já z tebe udělám boháče!“

Jenže králova velkorysá nabídka smolaře polekala: „Pane králi, nadevše rád bych vám vyhověl, ale obávám se, že bych vám přinesl jenom další potíže. Víte, v celém svém království byste nenašel většího smolaře, než jsem já.“

Smolařova zbabělá slova krále rozohnila: „Odmítáš-li mě, nejsi velký smolař, ale velký hlupák!“

„Věřte mi, Vaše Výsosti, dobře se znám,“ obhajoval se smolař nešťastně.

„Pche,“ ušklíbl se král, „Z takových ubožáků jako ty se mi dělá zle! Nejraději bych tě uvrhl do žaláře, ale však ty si své neštěstí jistě zařídíš i bez mé pomoci. Svou smůlu sis

na sebe ušil leda tak sám tím tvým fňukáním, vzdycháním a zbabělostí. Když se člověk bojí vzít život do svých rukou, stane se jen hadrovým panákem, kterého osud potáhne každou louží i blátem. Ty jsi přímo ukázkový příklad takové podřadné existence! Klid' se mi z cesty, já se z té své šlamastiky nějak dostanu sám!“

Když král na svém koni mizel v dáli, smolař si povzdychl: „Ach, mám to ale smůlu! Potkám samotného krále a dostanu šanci pomoci mu. Však vím, kde ten jeho hrad leží, ještě dnes bychom tam došli! Udělal by ze mě boháče, jenže ta moje smůla zase mi poškodila.

Ale co, jistě bych z té vší smůly o všechno zlato brzy přišel, tak proč se snažit? Pro takové, jako jsem já, je lepší se do ničeho nepouštět. Nezměním svůj osud, jsem prostě smolař.“

Nakonec smolař došel až ke studánce schované hluboko v lese. Posadil se u ní a jen občas si hlasitě povzdechl, litující sám sebe.

Zničehonic si k němu přisedl stařeček, až to smolaře polekalo: „Fuj, ty jsi tichý jako myš! Kde ses tu vzal?“

Stařeček opáčil: „Proč tak vzdycháš? Jsi z něčeho smutný?“

„No jéje,“ řekl smolař a hned spustil vyprávění o svojí smůle.

Dlouze mluvil a jistě by to dokázal ještě mnohem déle, kdyby ho stařeček nepřerušil: „Už je mi to jasné, máš prostě smůlu. Kdo byli tvoji rodiče?“

„Ro-rodiče?“ podivil se smolař, „No, totiž oba byli prostí sedláci. Celý život robotili. Tatínek jako oráč na poli a maminka trhala plevel. Často bývali smutní a těžká nemoc mi je oba vzala předčasně, ale dnes vím, že to byli moudří lidé.“

„Jakpak to?“ zajímalo stařečka, který smolaři trpělivě naslouchal.

„Inu, oni vždycky říkali, že život je těžký a že smůla čeká člověka na každém kroku. Jako malý kluk jsem to často poslouchal a nyní dobře vidím, že měli pravdu.“

Stařeček se rozesmál na celé kolo, až se za břicho popadal. Smolař se zamračil: „Co je na tom k smíchu? Směješ se mé směle, která mi vzala i moje moudré rodiče?“

„Kdepak! Jenom mne pobavilo, čemu ty říkáš moudrost. Víš, štěstí ani směla se nerozdává lidem do vínku.“

„A japato že ne?“ vyhrkl smolař, „Jeden se narodí jako šlechtic, druhý jako žebrák. To je snad jasné, že jeden měl dáno víc štěstí hned od začátku!“

Stařeček pokrčil rameny: „Možná máš pravdu, a možná se mýlíš. Pro člověka štěstí vlastně znamená jen to, jestli je rád na světě. Jeden šlechtic může být díky svému blahobytu šťastný a jiný na tom stejném místě bude smutný. Jeden žebrák je nešťastný ze své bídy a jiný by za nic na světě neměnil. Víš, v čem je mezi nimi rozdíl?“

Smolař nevěděl a tak zkusil hádat: „Ten smutný šlechtic je hlupák, a ten šťastný žebrák musí být blázen, je to tak?“

Stařeček se opět srdečně zasmál: „To se ti povedlo, chacha. Avšak správná odpověď je, že oba jsou někým jiným, než kým by skutečně chtěli být.“

„No jo, to tedy mají stejnou smůlu, jako mám já,“ pokýval smolař hlavou a nechápal, proč stařeček po jeho slovech opět propukl v radostný řehot.

Když se konečně upokojil, podíval se smolaři zpříma do očí a vážným hlasem pověděl: „Teď alespoň jednou v životě dobře poslouchej, co ti někdo druhý říká. Tvoje smůla je pouze výsledkem toho, jak žiješ svůj život.“

V jednom kuse na smůlu myslíš, jako smolař se chováš, nemluvíš o ničem jiném, než o svojí smůle a už předem smůlu očekáváš. Jsi smolařem hlavně proto, že se jím rozhoduješ stávat každým okamžikem, nikoli proto, že ses jako smolař narodil.“

Smolař nechtěl věřit svým uším: „Co je to za nesmysly? Jak bych mohl nebyť smolař, když mám prostě smůlu?“

„Vidíš, zase to děláš,“ napomenul jej

stařeček, „Pochop, že každý člověk si tvoří svůj život den za dnem. Není to něco předem hotového. Když se rozhodneš odedneška nebýt smolařem, tak jím brzy nebudeš.

Nemysli na smůlu, myslí na něco pěkného. Nemluv o smůle, mluv raději o něčem báječném. A když něco děláš, neočekávej smůlu, přej si spíš, aby to dobře dopadlo. Tak konej a uvidíš, že brzy se začnou věci v tvém životě měnit k lepšímu.“

Smolaři se ta slova nelíbila: „Kdepak, to bych si přece lhal do kapsy! Vždyť vím, že mám smůlu, jak bych mohl předstírat opak?“

„Jsi zvyklý mít smůlu, to je celé. Jistě, bude zprvu nesnadné cítit se jinak, ale pamatuj má slova a vytrvej. Dobře se ti nakonec povede, protože si zvykneš smůlu naopak nemít,“ chlácholil stařeček.

„Kéž by byla pravda, co říkáš,“ vzdychl smolař, „Bohužel, mě smůla potká znovu, to vím jistě - znám se přece dobře. Jakou by mělo cenu být jen se pokoušet pro takového smolaře, jako jsem já?“

Stařeček se postavil, pokojně utrousil: „Komu není rady, tomu není pomoci,“ a než se smolař nadál, byl najednou pryč.

„Ach jo, škoda, že zmizel,“ pomyslí si překvapený smolař, „To byl ten nejzajímavější člověk, jakého jsem kdy potkal. Jistě by mi dokázal pomoci, škoda že mám takovou smůlu, až ho to odpudilo. Jsem prostě smolař.“

Po zbytek svých dnů tak ten smolař chodil světem a - světe div se - ta smůla ho nikdy neopustila.